

betænkkelig ved det stærke og sikkert veloverlagte, om end mindre velbetænkte Anfald, som fra den saakaldte moderate Fløj er blevet rettet mod Ministeriet. (Munterhed.) Det er snarere til at græde over end til at le ad. Allerede den første Dag vilde jeg næppe tro mine egne Øren, da jeg hørte en Udtalelse af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen), der indeholdt et meget skarpt, om endog meget forsigtigt tilsløret Angreb paa en af Ministrene. Jeg vilde næppe tro mine egne Øren, og den næste Dag tog jeg straks fat paa Rigsdagstidende, og næppe er jeg kommen til det Resultat, at jeg maa tro mine egne Øjne, før der skete et nyt Angreb. Det vil erindres, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) gjorde en i og for sig ret uskyldig Henstilling eller Bemærkning, som jeg for øvrigt aldeles ikke kan være enig med det ærede Medlem i, til den højtærede Konseilspræsident om, at han jo kunde have udkaaret sig den ærede Kultusminister til Offerlam. Næppe har det ærede Medlem udtalt denne i sig selv jo temmelig uskyldige Bemærkning, før det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) kaster hvasse Blikke hen til Kultusministeren og staar op og slagter løs. Og det maa man sige om det ærede Medlem fra Assens, at han gemmer ikke sin Kniv i Ærmet; han svinger den, saa det kan forslaa noget. Naar jeg sætter disse to Angreb i Forbindelse med hinanden, har jeg ikke kunnet undgaa at rette det Spørgsmaal til mig selv: Hvad er der i Vejen, hvad kan Grunden være? Thi Grunden til, at det ærede Medlem fra Assens rettede denne Forespørgsel til Kultusministeren, kan jo slet ikke være den, at det ærede Medlem blot et eneste Øjeblik er i Uvidenhed om, hvad Hensigten er med, at Fyns Bispestol ikke er besat. Det ved det ærede Medlem fuldkommen saa godt som alle vi andre og vel sagtens endnu bedre. Grunden er ikke, som det ærede Medlem halvt om halvt slog paa, at man ved en hurtig Afbetaling af Bispeembedets Gæld skulde forbedre Embedet for den, der en Gang faar det. Det er en Selvfølge, at den Slags Smaaligheder tages der intet Hensyn til. Grunden er selvfølgelig heller ikke den, at Ministeren ikke har kunnet finde nogen, der er skikket og værdig til dette Embede. Naturligvis, den ene kan jo være mere skikket og mere værdig end den anden, og der er vel ogsaa en i dette Tilfælde, som altid, hvor der er store Stillinger, der skulle besættes, som er den allermest skikkede og allermest værdige. Det

ærede Medlem kan heller ikke være i nogen som helst Tvivl om, at Ministeren med taalelig Lethed vilde kunne finde en Mand, der i alt Fald var saa temmelig skikket og værdig til at beklæde Embedet. Det ærede Medlem ved altsaa meget godt, at Grunden er ikke der, og naar det ærede Medlem kender Grunden fuldkommen saa godt som alle vi andre, saa er det, jeg siger: Hvorfor staar det ærede Medlem saa op og retter et saadant Angreb paa Ministeren? Det ærede Medlem ved jo godt ligesom alle vi andre, at Grunden er og kan ikke være nogen anden end den, at Fynboerne ere saa fromme, at de slet ikke trænge til nogen Biskop. Det ærede Medlem er jo selv Fynbo og roste sig endogsaa deraf, da han havde Ordet. Dette Angreb, som det ærede Medlem rettede mod Kultusministeren, var da for mig en Slags Understregning af de Angreb, som det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds Dagen i Forvejen havde rettet mod Indenrigsministeren. Ganske vist fremkom det, som sagt, i en meget tilsløret Form, og det ærede Medlem gjorde ogsaa i den Tale, han nys holdt, sit yderste for yderligere at sløre dette Angreb til. Men, som det ærede Medlem selv nys sagde, Kendsgerninger tale stærkere end Ord, Handlinger ere mere end Ord, og mod Slutningen af det ærede Medlems Foredrag i Dag forstod jeg ogsaa det hele. Det ærede Medlem udtalte jo lige før han satte sig, at parlamentarisk set burde det hele Ministerium gaa af, men det var noget, som næppe kunde fremtvinges. Saa forstod jeg hele det ærede Medlems Taktik, det er naturligvis den ved et kækt Flankeangreb at tvinge nogle af Ministeriets Medlemmer bort for derved at ødelægge det og tage Støtten bort fra Ministeriet. Det, som jeg sigter til, var den Udtalelse, som det ærede Medlem fremkom med, da han talte om de 4 Skattelove. Hvad disse 4 Skattelove angaar, saa er det jo en Kendsgerning, at i alt Fald nogle af dem have, efterhaanden som Tiden er gaaet, vundet større og større Sympati, ikke blot blandt Befolkningen, men ogsaa i denne Sal. Dette er i og for sig meget glædeligt, og hvad der er allermest glædeligt, er, at vi i Dag hørte det ærede Medlem fra Fredensborg (J. Hage), som, da de to af Skattelovene første Gang forlode dette Ting, stemte imod dem, i Dag næsten staa og græde ved Udsigten til, at der kunde hænde dem noget menneskeligt, tilstøde dem noget. Jeg ser saaledes paa Skattelovene, at man skulde gøre alt muligt for at fremme dem; men jeg vil dog sige, at